

OBSAH :

ŠKOLSTVO :Reformná „reality show“
Zuzana Humajová**OSUDOVÉ OSMIČKY :**Na okraj jedného výročia
Tomáš Zálešák**SPOLOČNOSŤ :**Smer '68?
Tomáš Ferenčák**GLOSA :**Extrémne štíhla rodovo stereotypná
žena píše europoslancem Elena Akácsová

REFORMNÁ „REALITY SHOW“

Zuzana Humajová

„Reformný“ školský rok odštartoval v školách s prvým zvonením. Zatiaľ nikto netuší, či to bol dobrý štart. Školy si mali cez prázdniny pripraviť nové školské vzdelávacie programy, podľa ktorých budú učiť „po novom“, no zatiaľ môžeme iba hádať, či (a ako) sa im to naozaj i podarilo. Ministerstvo školstva, teda samotný zadávateľ tejto neľahkej úlohy, sa o to totiž vôbec nezaujíma.

Ministerstvo nemá vytvorené žiadne mechanizmy spätnej väzby z prostredia škôl, nesleduje, koľko z nich si svoje vlastné programy skutočne vypracovalo, koľko mechanicky prevzalo to, čo im ako záchranné lano hodilo v poslednej chvíli na rezortný web, či koľko z nich celkom zlyhalo. Naopak, minister Ján Mikolaj prostredníctvom médií dopredu zatvoril učiteľom ústa vyhláseniami, že úspech reformy je odteraz výlučne v ich v rukách. Tým si alibisticky umyl nad zbabranou reformnou stratégiou ruky a zodpovednosť za systémové zmeny presunul na úroveň škôl. Ozaj zvláštny prístup k toľko ospevovanému reformnému konceptu, ktorý tak vehementne obhajoval pri prijímaní nového školského zákona.

Školy boli po prijatí novej legislatívy hodené do vody celkom nepripravené. Cez prázdniny sa museli brodiť problematickými požiadavkami rezortu bez základných informácií, bez metodologickej pomoci a bez motivujúceho finančného krytia. Toľko proklamovaná voľnosť škôl mala podobu chaosu, v ktorom sa len ťažko orientovali. Počas školských prázdnin im síce bola formálne poskytnutá možnosť konzultovať tvorbu školských vzdelávacích programov so Štátnym pedagogickým ústavom a Štátnym inštitútom odborného vzdelávania, no podľa vyjadrení samotných učiteľov nedostávali na svoje otázky vždy uspokojivé odpovede. Ani pracovníci rezortných inštitúcií si totiž neboli celkom istí výkladom novej legislatívy, a tak sa im nie vždy darilo školy správne nasmerovať.

Prípravu nového školského roka učiteľom skomplikovali i ďalšie „prekvapenia“. Okrem nejasností okolo školských vzdelá-

vacích programov to bol napríklad aj nový edičný plán učebníc, ktorý rezort školstva vydal počas letných prázdnin. Napriek mediálnym ubezpečeniam ministra školstva, že školská reforma má byť najmä o väčšej slobode pre učiteľov, o väčšom priestore na využitie ich tvorivého potenciálu a pedagogického majstrovstva, bol práve edičný plán jedným z prvých dôkazov falošnosti tohto „reformného“ divadla.

Edičná politika ministerstva školstva je v úplnom protiklade s proklamovanými reformnými zámermi. Navonok lúbivé heslá, sľubujúce viac pestrosti a inovatívnych prístupov vo vyučovaní, majú v praxi podobu sprísnenia pravidiel slobodného výberu učebníc, v prípade šlabikárov dokonca spočívajú v nutnosti siahať iba po jednej, tej

Hra na väčšiu slobodu škôl je len absurdnou fraškou.

najmenej efektívnej verzii. A v dialke sa už črtá ďalší „učebnicový“ príklad toho, že hra na väčšiu slobodu škôl je len absurdnou fraškou – ministerstvo školstva plánuje zjednotiť i učebnice cudzích jazykov. Tvorba jednotných, tzv. národných učebníc pre základné a stredné školy je súčasťou nového modelu vyučovania cudzích jazykov a tento nezmysel, ignorujúci už zavedenú pestrú ponuku cudzojazyčných učebníc špičkovej kvality, odkrojí i hodný kus z verejných financií.

No nielen tvorba nových učebníc je problematická. Rezort školstva potvrdil ťažkopádnosť centrálne regulovanej učebnicovej politiky a tým i vlastnú neschopnosť aj pri zásobovaní škôl už hotovými materiálmi. Posledný týždeň pred začiatkom školského roka bolo rozdistribuovaných iba 60 percent učebníc, zvyšných 40 percent museli dodávatelia rozposielať „na poslednú

chvíľu.“ dokonca i počas sviatočných dní. Ministerstvo školstva tak vyrobilo školám ďalší zbytočný stres, ktorému sa pri lepšom manažmente dalo vyhnúť.

Na problémy narážajú školy i pri personálnom zabezpečení reformných zmien. Znova siahnime po príklade cudzích jazykov. Od septembra tohto roka zavádza nový školský zákon povinnú výučbu cudzieho jazyka už na prvom stupni základnej školy, a to od tretej triedy. V piatom ročníku má k nemu pribudnúť druhý cudzí jazyk. Zámer je to nepochybne progresívny, komplikuje ho však akútny nedostatok kvalifikovaných jazykárov, resp. takmer nulový počet učiteľov „prvostupniarov“, ktorí by dokázali kvalifikovane odučiť i cudzí jazyk. Minister školstva v tom však veľký problém nevidí, keďže „po novom“ sa začne od septembra učiť iba v prvých ročníkoch základných a stredných škôl a v piatom ročníku základnej školy. Ďalšie ročníky sa budú pridávať postupne. Inými slovami, kým sa z dnešných prvákov stanú tretiaci, jazykárov vraj stihne rezort „vyprodukovať“, a to cez eurofondové projekty. Štátny pedagogický ústav už aj vypracoval projekt „rýchlokurzu“, v ktorom majú učitelia popri riadnom zamestnaní zvládnuť základy cudzieho jazyka i metodiku jeho výučby ďalších začiatovníkov. Odhliadnuc od otáznkej kvality takto narýchlo vyštudovaného odboru visí otáznik i nad tým, koľkí z učiteľov, ktorí si takto výhodne doplnia kvalifikáciu, v školstve skutočne zostanú a postavia sa o dva roky za katedru.

Vo výpočte ďalších signálov, poukazujúcich na to, že bezhlavé spustenie reformy školstva bolo viac politickým zámerom ako premysleným krokom, by sa dalo pokračovať. Hoci je možné, že ministerstvo školstva reformný koncept postupne doladí, a že výsledky budú napokon stáť za to, sú na mieste skôr obavy, že každodenná reformná „reality show“ bude ešte horšia ako sa nám javí dnes.

Autorka je analytička KI.

NA OKRAJ JEDNÉHO VÝROČIA

Tomáš Zálešák

Ctená redakcia Konzervatívnych listov ma požiadala o komentár k 70. výročiu Mníchovského diktátu. Trochu sa obávam, či sa táto téma nestala pre čitateľa nudnou. Mám totiž pocit, že v posledných časoch bola síce v niektorých súvislostiach opomínaná, no v iných zase tak trochu nadužívaná.

Z dohody uzavretej 30. septembra 1938 medzi Hitlerovým Nemeckom, Veľkou Britániou a Francúzskom na konferencii v Mníchove o odstúpení pohraničných území Československa Nemecku (po ktorom nasledovali v rýchlom spáde ďalšie tragické a traumatizujúce udalosti) sa niekedy vyvodzuje poučka, že v medzinárodnej politike majú pravdu zásadne odhodlaní „idealisti“ a nikdy nie váhaví „realisti“. Inokedy sa Mníchovská téma evokovala v čase po skončení studenej vojny v súvislostiach spojených s ochotou demokracií brániť sa proti „novým hrozbám“, s ochotou zasiahnuť silou proti darebákovi ohrozujúcim rodiaci sa nový medzinárodný poriadok (aj autor tohto článku prispel trochu do mlyna). Neskôr zaznela – nebodaj v kontraste k našej vlastnej ubitej historickej pamäti – najmä za Atlantikom v súvislosti s bojom proti terorizmu. Táto téma rezonuje úplne najnovšie, hoci potichu a implicitne, v pozadí aktuálnych európskych a amerických postojov k vojne medzi Ruskom a Gruzínskom.

Časté používanie však otupuje ostrie. V dobe globalizujúcej sa demokracie je možno viac než vo všetkých predchádzajúcich dobách pokúšením pri hľadaní zovšeobecňujúcich súvislostí zabúdať na unikátne črty jednotlivých situácií – aj v medzinárodnej politike (Demokratické národy spravidla prejavujú väčšiu záľubu v univerzálnych ideách, naznačoval v 19. storočí Tocqueville.). Ale politika nie je exaktná veda, ani ňou nemôže byť. Poučky, ktoré máme k dispozícii sa odvodzujú od obmedzeného počtu pozorovaní v príliš zložitých podmienkach a aj ten najmäďrejší historik a najšcitanejší sociálny vedec musí vyvíjať veľkú pozornosť, aby si nezamieňal koincidencie s kauzalitami.

Poučenia tu však nepochybne sú, pričom si nerobím nádej, že ich dokážeme všetky spomenúť. Poďme teda aspoň k dvom vybraným možným zovšeobecneniam, ktoré sa týkajú vzťahu sily, politiky a „ideálov“. Verím, že ich význam pre dnešné problémy a debaty vyvstane čitateľovi na mysli sám, a teda ho netreba špeciálne rozvádzať.

Poučenie prvé

Poučenie prvé znie: diplomacia sama netvorí podmienky, od ktorých závisí jej úspech. Konkrétne to môže znamenať, že jemné umenie diplomacie sa bude roz-

víjať tam, kde zúčastnené strany zdieľajú nejaké základné presvedčenia, hodnoty, ctia si spoločné pravidlá. Historicky známy „Európsky koncert“ nebol založený výlučne na mechanickej rovnováhe síl. Predstavoval prostredie, v ktorom sa spoločne akceptovalo množstvo princípov, pokladaných (dnes vieme, že mylne) za nespochybniteľné. Bismarck s Disraelim mohli spolu viesť ražinované a brilantné rozhovory, a dospievať k delikátne vyváženým kompromisom – napriek cynizmu, ktorý u nich rada zdôrazňuje dnešná historiografia. V prípade konfrontácie západných liberálnych politikov s Hitlerom, Stalinom (a dnes aktuálne napr. s nejakými fanatickými džihádistami) podmienka „zdieľaného svetonázoru“ absentuje. V takom prípade je síce dohovor možný, ak má protivník čo stratiť, alebo ak nemá k dispozícii dostatočnú silu na to, aby nám svoje „riešenie“ vnútil – to sa však môže zmeniť. Sám Hitler sa chvastal tým, že medzinárodné zmluvy sú pre neho kusy papiera, ktoré roztrhá, kedykoľvek sa mu to bude hodiť. Nuž, kým sa mu to nehodilo, neurobil to. To bolo dovtedy, kým nemeal

Z Mníchovského diktátu sa vyvodzuje i poučka, že v medzinárodnej politike majú pravdu odhodlaní „idealisti“ a nie váhaví „realisti“.

dostatok naplno vybavených divízií. V nesťastnom roku 1938 bolo ešte možné ho zastaviť s oveľa menšími prostriedkami (nedá sa vylúčiť, že v prípade jednotného a rázneho politického postupu aj bez použitia zbraní) než v roku 1939, keď sa navyše, v súvislosti s likvidáciou Československa, zmenili aj geopolitické pomery. A v roku 1941 disponoval vďaka okupácii západnej Európy takými kapacitami, že sa mohol pokúsiť zmerať si sily s Ruskom. Nasledujúci rok sa nemecké armády dostali na dohľad kaukazských naftových polí a vytvorili predmostie v Stalingrade. Veľa nechýbalo. Len úplný hlupák sa môže domnievať, že po víťazstve nad Ruskom by sa Hitler zrazu stal dobrodincom Európy.

Nedávno natočený koprodukčný film o Napoleonovi obsahoval scénu hodnú pozornosti: na koni sediaci Talleyrand (hral ho John Malkovich) si na bojisku po bitke pri Slavkove držal na nose čipkovanú vreckovku, premáhajúc nevoľnosť z pachu rozkladajúcich sa mŕtvol. „Len sa ho poriadne nadýchajte,“ zavelil mu Napoleon. „Budete rokovať o mieril!“ Každá zjemnelá diplomatická rétorika a každý bohato

prestretý diplomatický banket dávajú v pozadí tušiť pach krvi a strelného prachu; kto ho necíti, ten nikdy nebude skutočný diplomat.

Poučenie druhé

Druhé poučenie súvisí s prvým; ukazuje z opačného konca na podobné závery. Ak hovoríme o úlohe sily v pozadí politiky, potom k tomuto „A“ treba ihneď povedať „B“. A to totiž to, že samotná politika predstavuje viac než len surové, mechanické meranie síl. Dôsledky udalostí v Mníchove neboli len „materiálne“. Znamenali aj likvidáciu poslednej fungujúcej liberálnej demokracie v strednej Európe. Tým, ktorí dnes s obľubou hovoria o „zlyhaní“ princípu národného sebaurčenia a demokracie v strednej Európe, je treba dôrazne pripomenúť, že prvá Československá republika – pri všetkej svojej nedokonalosti – zlyhaním nebola – na rozdiel Nemecka a všetkých svojich priamych susedov. Kde je tu možné posudzovať vznesené nároky zúčastnených strán bez „morálnej zaujatosti“?

Geopolitika sa môže odvolávať na geografické konštanty, učebnicoví realisti sa môžu do omrzenia pokúšať interpretovať politiku v čisto mechanických pojmoch. Áno, hory zostávajú na svojich miestach a rieky nezmenia koryto len preto, že sa v nejakej krajine zmení politický režim. Ale nám nemôže byť jedno, či sa pozdĺž tej rieky ťahá ostatný drôt a línia strážnych veží totalitného režimu, ani to, kto stráži priesmyky v tých horách. Podobne nám nemôže byť jedno ani to, kto vládné nad pieskami stredného a blízkeho východu, hoci tie uhl'ovodíky, ktoré sa pod nimi nachádzajú, mali rovnaké zloženie v čase, keď v Iraku vládol Saddám, a majú ho i teraz, keď tam Saddám už nie je. Nemôže nám to byť jedno aj kvôli tým uhl'ovodíkom, ale opäť: nie len kvôli nim.

Na Slovensku sa pravidelne dvíhajú hlasy, ktoré nám dohováraajú aby sme to s tým Západom nepreháňali a radšej dbali o potreby a obavy Ruska. Prostredie západných demokracií nám (aj iným, dnes napr. Gruzíncom) však predsa len ponúka aj určité princípy, kvôli ktorým sme tu, tuším, pred devätnástimi rokmi zrušili vedúcu úlohu komunistickej strany. Moskva ponúka iba svoje záujmy a svoje nutkavé neurózy. A okrem nich kozácku politickú kultúru. Takúto „alternatívu“ nemožno odporučiť. To treba povedať napriek tomu, že v Mníchove nás pred sedemdesiatimi rokmi obtiahli západní spojenci.

Autor je politológ a spolupracovník KI.

SMER '68? Tomáš Ferenčák

Drámou posledných letných dní je otázka, či Lex Dubček bude alebo nebude. Napriek pred-savzatiu tejto vlády žiť z minulosti ekonomicky, slovníkom a tematicky, tento zákon je minimálne zbytočný a maximálne nevkusný. No a o súvisiacom velebení Husáka je naozaj lepšie len mlčať.

Samotný zákon o Dubčekových zásluhách by mal byť potenciálne neprijateľný ako pre Dubčekových politických priaznivcov, tak i pre jeho odporcov. Pre autentickú pravicu a z dlhodobého hľadiska i pre možnú nekomunistickú ľavicu. V dobe, ktorú pokojne môžeme označiť za ľahkú renesanciu politicky účelovej historiografie, zákon o Dubčekových zásluhách hrozil už dlho. Je šťastným paradoxom, že práve prítomnosť prísnej politickej účelovosti rozhoduje i v neprospech tohto zákona. Navzdory Čaplovičovmu strachu z presily búst v parlamente, pravý dôvod bude niekde inde. Otváranie roku 1968 je automaticky i otvorením obdobia normalizácie. A to by konkrétne pre stranu SMER mohlo byť veľmi neprijemné. Postkomunistická časť jej členskej základne by asi len ťažko vysvetľovala svoj – pre kariéru – povinný súhlas s prítomnosťou sovietskych vojsk. Je tiež otázne, ako sa symbol Dubček bude v budúcnosti vyvíjať. Už dnes sa ozývajú voči jeho osobe kritické hlasy, ožívajú nezodpovedané otázky, a predovšetkým jedna základná by v súvislosti s Lex Dubček musela zákonite padnúť.

Kto bol vlastne Dubček?

Politické osudy Alexandra Dubčeka ako hlavného symbolu Pražskej jari sú všetko len nie objektívne objasnené. Pred rokom 1968, v roku 1968, i po ňom. Magický rok 1968 priveľmi zatienuje dlhé roky predchádzajúcej plodnej práce v strane, do značnej miery deformuje vnímanie jeho „disidentského pôsobenia“ a nakoniec i pôsobenie po roku 1989. S istotou dnes môžeme povedať o Dubčekovi len jedno. Je najobľúbenejším slovenským komunistom, „komunistickým disidentom“, komunistickým demokratom. Je evidentné, čo všetky etapy jeho života spája.

Dubčekova stranícka kariéra sa začala už v prvej fáze budovania socializmu. Počas nej stál na barikádach režimu voči všetkým odporcom komunizmu. V následných ťažkých súdružských časoch, kedy sa pleva charakteru a ideálov oddeľovala od zŕn „všeschnosti“, Alexander Dubček štartoval svoju raketovú kariéru. A svoju kariéru si ako stopercentne spoľahlivý káder bez pochyb zaslúžil. Detstvo prežil v ZSSR, do strany vstúpil pred vojnu a zúčastnil sa SNP. Po prevrate sa do roka stáva plateným politickým funkcionárom. Svoju lojalitu voči režimu a moci dokazuje napríklad v roku 1950. Na porade tajomníkov KV KSČ okázalo súhlas s princípom centrálného riadenia, so zrušením slovenských povere-

níctiev. Ako tajomník ÚV KSS v Trenčíne neskôr riadi ľudové milície v časoch likvidácie kláštorov, v časoch masových zatýkaní a perzekúcií kňazov, mníchov i veriacich. V roku 1958 absolvoval moskovskú stranícku školu s vyznamenaním. Podľa Mitrochinovho archívu (Vasilij Mitrochin bol vrchný archívár KGB, v roku 1992 emigroval i so svojim archívom z Ruska do Veľkej Británie.) mal Dubček dokonca v samotnom KGB do roka 1968 láskavú prezývku „Náš Saša“. (Snáď len toľko k tomu povestnému a mierne prostoduchému augustovému Brežnevovmu zaklínadlu „Eto vaše delo.“) Dôkaz prorežimnej spoľahlivosti a pražskej spokojnosti s Dubčekom je jeho vymenovanie za ústredného tajomníka ÚV KSS v roku 1963.

Dubčekove reformné postoje sa nedajú dokumentačne doložiť skôr ako pred rokom 1967 a to už reformy boli viac-menej hotové, odmäk v spoločnosti na polceste a Novotného politická hviezda zhasnutá. Dubčekov vstup na politické výslnie sa dá zhodnotiť štyrmi slovami: všetko pripravené, všetko rozbehnuté. Tu už istú zásluhu

Lex Dubček a otváranie roku 1968 je i otváraním obdobia normalizácie. A to by pre stranu SMER mohlo byť neprijemné...

objaviť môžeme. Napriek tomu, že počas Pražskej jari je v kremľských správach i memoároch konkrétnych tvorcov reforiem označovaný za centristu, rozbehnuté uvoľnenie spoločnosti do 1. apríla nebrzdil, ale v globále podporoval. Po apríli už ani to nie je celkom pravda.

Dubček ako disident?

Počas normalizácie Dubčeka radi vnímame ako „disidenta.“ No jeho disidentská etapa je rovnako nečitateľná ako jeho účasť v reformnom hnutí. Minimálne do roku 1974 nemôžeme zodpovedne povedať, že Dubčekove korešpondenčné aktivity presahujú rámec individuálnych záujmov. Celospoločenský význam nemajú. Pre svoj obsah i pre súkromný charakter. Zjednodušene ich môžeme chápať ako osobné ponosy adresované páchatelovi. V roku 1974 píše list Federálnemu zhromaždeniu a Slovenskej národnej rade. Kritizuje v ňom súčasnú situáciu, ktorá podľa neho je odklonom od socialistických ideálov. Vrcholom Dubčekovej „disidentskej“ činnosti bol list politbyru Jednotnej socialistickej strany Nemecka v roku 1975. V tomto liste sa naozaj venuje širšej spoločenskej problematike. Kon-

krétne osudom komunistov, ktorí boli po auguste vylúčení zo strany. Zastáva sa „státisícov komunistov (bývalých členov strany),“ ktorí „sú vystavení sociálnemu útlaku“. Nekomunistickú verejnosť rovnako ako v rokoch predtým nerieši. Celé Dubčekovo opozičné pôsobenie korunuje emotívny list, ktorý v roku 1987 zaslal ÚV KSČ, a v ktorom píše: „Nemôžem sa zmieriť ani s doživotnou straníckou exkomunikáciou ... za to, že som inak vykladal „Písmo sväté,“ že som marxizmus-leninizmus chápal ako tvorivý návod na revolučné myslenie a konanie, a nie ako učebnicu, recept.“ Z tohto listu, z jeho štylistiky i obsahu je viac ako jasné, že sa „naš Saša“ túži do strany vrátiť. Nevrátil sa. Napriek tejto túžbe. Zostal teda iba „disidentom.“

Strážcovia symbolu

Z Dubčekovej iracionálnej obľúbenosti čerpali a naďalej čerpajú mnohí. A to najmä politický kapitál. Medzi nich by rada asi patrila i časť strany SMER. Ideálne v pozícii nasledovníkov a monopolných strážcov odkazu i symbolu. Lacná popularita je ťažký kapitál. A to, či stojí na pravde, alebo len na túžbe, aby to tak bolo, nikoho nemusí zaujímať.

No všetko niečo stojí. Čerpanie z ľavicovej popularity roku 1968 je obzvlášť drahým špásom práve pre ľavicového voliča. Z dlhodoberých perspektív sú Pražská jar a Dubčekománia pre budúcu naozajstnú sociálnu demokraciu rovnako nebezpečné ako príklon k Rusku.

Ak má na Slovensku reálne vzniknúť sociálna demokracia západného typu, jedným z jej prvých krokov bude musieť byť tvrdý rozchod s komunistickou minulosťou, a to ako s tou s ľudskou maskou, tak i s tou s neľudskou tvárou. Personálne, slovníkom, nástrojmi i cieľmi. Je to jediná cesta, ako sa môže sociálna demokracia trvalo usadiť na slovenskej politickej scéne a získať si rešpekt v celej spoločnosti. Tomu zákon o Dubčekových zásluhách určite nepomôže. Ak bude dnešná „ľavica“ naozaj trvať na svojej kontinuite s komunistickou minulosťou, trikrát tak dlho potrvá, než budúca zodpovedná ľavica svojich voličov presvedčí, že medzi sociálnou demokraciou a komunistami je aspoň taký rozdiel, ako medzi koncepcnosťou a politikou vlády Roberta Fica.

Autor je historik.

Prácu Tomáša Ferenčáka na tému Politický profil Alexandra Dubčeka nájdete na webstránke KI v rubrike ŠTÚDIE.

EXTRÉMNE ŠTÍHLA RODOVO STEREOTYPNÁ ŽENA PÍŠE EUROPOSLANCOM Elena Akácsová

Vážený Európsky parlament, ja, extrémne štíhla a krásna žena, dôrazne žiadam, aby ste sa na Vašom zasadaní zaoberali odstránením diskriminácie mne podobných žien reklamnými agentúrami. Tie sa totiž na základe Vášho odporúčania v uznesení z 3. septembra 2008 „Vplyv marketingu a reklamy na rovnosť medzi ženami a mužmi“ rozhodli starostlivo zvažovať obsadzovanie extrémne štíhlych modeliek do reklám. Pre svoj nepriemerný vzhľad sme nespravodlivo diskriminované a Vy, europoslanci, ste tu predsa na to, aby ste odstránili aj tú najmenšiu chmáru na čele i toho najexotickejšieho euroobčana.

Zároveň protestujem, aby mi bola reklamami vnucovaná predstava 504 europoslancov o ideálnom telesnom vzhľade, teda že byť tučná a škaredá je prirodzenejšie, ako byť chudá a pestovaná. To mimoriadne nabúrava moju sebadôveru, nehovoriac o tom, aké dopady by mala obezita na moje zdravie.

A keď už sa tak zaoberáte anorexiou, odporúčam čítať aj iné zdroje ako tie, čo podporujú Vaše uznesenia. Zďaleka nie všetci odborníci súhlasia s tým, že anorexiu zapríčiňujú obrázky „vychrtlých“ modeliek, pretože keby to išlo tak ľahko, anorektikov by sme tu dávno prehadzovali vidlami. Pritom počet anorektikov na ten sústredený útok „vychrtlíkov“ v médiách je relatívne malý. Anorexia je porucha mozgu spôsobená chybou v jeho vývoji. Zatiaľ sa nezistilo, čím je tá chyba spôsobená, ale je zrejme, že sa udeje v celkom ranom detstve či dokonca ešte v prenatálnom období, keď sú budúcim anorektikom reklamy s chudými modelkami celkom ukradnuté.

Tiež by som Vás poprosila, aby ste zriadili vrátenie pôvodných rodových stereotypov, ktoré boli na Vaše odporúčanie a pre Vašu nulovú toleranciu – teda výjimk tých 110 europoslancov, čo boli proti a 22, čo sa zdržalo hlasovania – odstránené z učebníc, hračiek, videohier, počítačových hier, internetu a nových informačných a komunikačných technológií. Muži i ženy

v mojom okolí sú z toho celí zmagorení, muži mi strhávajú zásteru a vyhávajú ma od sporáka na futbal a pivo a robia mi v kuchyni neporiadok, len aby dostali Vášmu uzneseniu, a ženy zas majú pocit, že priznať sa k čítaniu ženského časopisu na toalete je v príkrom rozpore s ich emancipáciou a inteligenciou.

Odovzdajte môj pozdrav českému europoslancovi Vladimírovi Železnému, ktorý sa obáva, že pre slobodu vyjadrovania je Vaša správa vážnym ohrozením. Prehlásil: „Co je v jedné zemi pocítováno za trapné nebo nepřijatelné, může být v jiné vnímáno jako vtipné nebo podařené. Naopak pokusy o celoevropskou regulaci prezentace obou pohlaví v reklamě je vytváření jakéhosi zprůměrovaného sterilního stereotypu.“

Záverom môjho listu srdečne pozdravujem aj našu europoslankyňu Zitu Pleštinšú, ktorá pochopila, že hlboké znepokojenie, ktoré sústavne zmieta európskym parlamentom, v tomto prípade treba „adresovať predovšetkým rodičom a pedagógom,“ pričom je presvedčená, že hlavná zodpovednosť spočíva práve na rodičoch a pedagógoch, a to v tom, či dokážu dieťa naučiť rozumne a zodpovedne používať televíziu a nové technológie. Presne tak.

Vopred ďakujem za kladné vybavenia a zostávam so súdružským euro-pozdravom.

Autorka je publicistka.

Nie je extrémne štíhla, nerada stojí pri sporáku, žiadnu zásteru doma nemá, no napriek tomu považuje podobné iniciatívy Európskeho parlamentu za škodlivejšie ako všetky predpokladané zhubné vplyvy, čo na mládež a sebavedomie mužov a žien majú tie úbohé štíhle modelky a rodové stereotypy.

UDIALO SA:

1) Dňa 6. augusta 2008 sa KI spolu s OZ Človek v ohrození a Spoločnosťou priateľov Tibetu pripojil k požiadavke, aby sa prezident Gašparovič vyjadril počas návštevy Číny v prospech dodržiavania ľudských práv. Viac na webstránke KI v sekcii KI INFORMUJE.

2) Dňa 8. augusta 2008 KI spolu s EKOFORM (sieť environmentálnych mimovládnych organizácií) a Občanom a demokraciá pripravil hromadnú pripomienku za nezhoršenie možností verejnosti pripomienkovať návrhy zákonov, ktorá vyplýva z návrhu zmien a doplnení Legislatívnych pravidiel vlády SR. Viac na webstránke KI v sekcii KI INFORMUJE.

3) V auguste 2008 sa z okruhu ľudí KI v médiách nielen k aktuálnym témam vyjadrovali: Peter Zajac, Zuzana Humajová, František Šebej, a Tomáš Zálešák. Viac nájdete na www.konzervativizmus.sk v sekcii ČLÁNKY, KI KOMENTUJE, AUDIO/VIDEO KI a BLOGY.

OBJEDNAJTE SI:

KI v spolupráci s Liberálnym inštitútom (LI) vydal knihu prednášok uznávaných protrhovo orientovaných osobností uskutočnených v rámci projektu KI **Conservative Economic Quarterly Lecture Series (CEQLS)** v Bratislave a výročných, jarných a jesenných prednášok LI v Prahe.

Kniha **Na obranu slobodného trhu** obsahuje prednášky Jamesa Buchanana, Williama Niskanena, Pascala Salina, Václava Klauza a ďalších významných osobností v slovenčine či češtine, ako i ich verziu v angličtine. Viac informácií o knihe nájdete na webstránke LI.

PRIPRAVUJEME:

1) Dňa 24. septembra 2008 organizuje KI konferenciu na tému **rozvoj kvality vzdelávania na základných školách**. V panelovej diskusii vystúpi Gabriela Herodeková (ZŠ Trábeňská, Topoľčany), Zuzana Humajová (analytička KI), Anna Chlupíková (ZŠ Nováky), Jarmila Maliariková (ZŠ Štúrova, Myjava), Martin Mojžiš (Fakulta matematiky, fyziky a informatiky UK), Branislav Pupala (Pedagogická fakulta Trnavskej univerzity), Marián Timoracký (United Consultants) a Peter Zajac (prezident KI, Humboldtova univerzita, Berlín).

Viac sa o konferencii dozviete na webstránke KI na adrese www.konzervativizmus.sk.

nové školstvo

KONZERVATÍVNY
INŠTITÚT
M. R. ŠTEFÁNKA
M. R. STEFANIK
CONSERVATIVE
INSTITUTE